HOOLEKANNE.

Okupatsioonivõimude lahkumise järel 1918. a. novembris jatkas linnavalitsus kohapäälset hoolekandetegevust endises ulatuses. Okupatsiooni-aegne „Vaesteamet" nimetati Hoolekande-osakonnaks, ning „Vaeste nõukogu" asemele valis volikogu hoolekande-komisjoni.

1919. a. võeti linnavolikogu poolt vastu hoolekande määrused, mille järgi hoolekande korralduses tehti mõningad muudatused: linnavolikogu valib volikogu kestuse ajaks 60-liikmelise, vabatahtlikult-töötava hoolekogu, kelle ülesandeks on hoolealuseile abi kättetoimetamine ja nende majandusliku seisukorra järele valvamine. Hoolekande all olevad isikud jagatakse abi kättetoimetamise ja järelevalve suhtes elukoha järgi 60-sse piirkonda ning iga piirkonna kohta on üks hooldaja. Hoolekandesse puutuvate põhimõtteliste küsimuste arutamine kuulub hoolekande-komisjonile, mille liikmete arvu määrab kindlaks volikogu.

Hoolekande ülesandeisse ja korraldusse anti: a) puudustkannatavate linna elanike aineline toetamine ja nende ravimine (haiglais, ambulatoorne ravi jne.), b) vanadekodude korraldamine ja ülalpidamine, c) lastekodude, lasteaidade ja päevakodude korraldamine ja ülalpidamine, d) riiklike toetusrahade (sõdurite perekondade toetusraha) otsustamine ja väljajagamine, riikliku toetusraha saajate majandusliku ja perekondliku seisukorra selgitamine ja jälgimine.

Hoolekanne teostatakse kolmel kujul: 1) lahtine (s. o. väljaspool varjupaiku toetise jagamine), 2) kinnine (s. o. täielik ülalpidamine asutises) ja 3) poolkinnine (prii korteri andmine toiduta).

Linnalt abi saama on õigustatud puudustkannatajad, kes ei suuda mõnesugusel põhjusel endale vajalist eluülalpidamist muretseda. Päämiseks abiandmise põhjuseks on abipaluja varandusettus — vaesus, millest lähtudes abiandmise vajaliseks teevad järgmised põhjused: a) vanaduse jõuetus ja lasteta olek, b) vanaduse jõuetus ja laste toetusvõimetus suure perekonna, väikese sissetuleku ja üldise kehvuse tõttu, aga ka lastelt mitteabisaamine, kas nende vangistuse, joomahaiguse, parandatamatu haiguse või tööjõuetuse pärast; c) alaeasus ja vanemateta olek,

Tartu I, lk. 112